

Copyright © 2015 Sander Averij
Auteur: Sander Averij
Coverontwerp: Sander Averij
ISBN: 9789402139426

Almelo, 14 december 2015

Contact via: sanderaverij@gmail.com

Info op www.sanderaverij.nl of www.bravenewbooks.nl/sanderaverij

Proloog

De uitdrukingsloze blik van de bulldog was veelzeggend. Ze lag met haar kop op de vloer in het gangpad van de treincoupe, en versperde de doorgang. Schuin omhoog kijkend naar de naderende mensen bleef ze stoïcijns op de plaats rust.

Tjeerd gaf een ruk aan de riem, voor het dier een teken om eens achterom te kijken. 'Juul. Kom! Ga eens aan de kant.' Hij trok nog een keer aan de riem. Het beest richtte zich op en leek te wachten op verdere instructies: wat wilde de baas precies? Een halve minuut later lag het logge lichaam binnenboord ten opzichte van het middenpad. In dezelfde houding. De blik in haar ogen leek behalve uitdrukingsloos ook iets vermoeids te hebben: *wat een drukte om niets!*

Niemand was naast of tegenover Tjeerd komen zitten, ondanks de drukte. Zo ging het vaak. Juul zorgde voor afschrikking en creëerde ruimte voor zichzelf en haar baas.

'Drie is teveel, majesteit!', verzuchtte haar baas, een uitdrukking die Juliana al ontelbare keren gehoord had. Tjeerd begreep het wel. Het grillige pigmentpatroon van de bulldog bepaalde een spierwitte vacht rond het linkeroog, en een donkerbruine grote ellipsvorm rond het rechteroog. Tamelijk beangstigend als je oppervlakkig keek. De loebas deed echter geen vlieg kwaad. Haar baas evenmin. Nou ja, figuurlijk gesproken; hij had al menig insect letterlijk opgespeld.

De auteur legde de gloednieuwe tablet-PC naast zich neer. Hij probeerde zich nog een keer te concentreren op zijn laatste opdrachtgever: een rijke oud-industrieel, die het op zijn tachtigste opeens op zijn heupen had gekregen. Hij had Tjeerd gestrikt en een starthonorarium van tienduizend euro in het vooruitzicht gesteld, waarvan driekwart al was overgeboekt.

Van Tjeerds hand waren al meer dan honderd uitgiften in de serie [*Biografieën uit een voltooid leven*] verschenen. Stuk voor stuk geautoriseerd door niet de minste opdrachtgevers. Hij had jaren eerder deze markt met succes aangeboord, dankzij een verbluffende timing.

Natuurlijk beschikte Tjeerd over vakmanschap, maar de auteur was niet doorgebroken als hij niet op het juiste moment op de proppen was gekomen met een biografie over Johan Altena. De even zo verguisde als bejubelde volkszanger was met een sterke comeback bezig toen hij zijn laatste adem uitblies. Een walgelijke bierlucht overigens, maar dat terzijde. Zelfs intellectueel Nederland lustte pap van hem, waardoor de cultstatus van de volksheld elk niveau oversteeg. Wat een mazzel dat Tjeerd twee weken eerder van het toen nog levende drankorgel, goedkeuring had gekregen om tot publicatie over te gaan van zijn biografie.

Zo kwam het dat de eerste exemplaren van de persen rolden op Altena's begrafenisdag. Weliswaar met een veranderde titel. [*Comeback-Altena: kat met negen levens*] met als ondertitel [*"Ik ben de tel kwijt, maar dat dondert niet!"*] werd geschrapt.

De galgenhumor van de zanger ging in het licht van zijn dood, zijn vrouw te ver. [*De hemel van Altena*], met als ondertitel [*“Zonder bier ben ik zo vertrokken!”*] was een behoorlijk alternatief.

Tjeerd vestigde in één klap naam in de auteurswereld. Dat hij geen eendagsvlieg was, bewees hij met zijn tweede biografie. Opnieuw geholpen door noodlottig onheil, sloeg hij toe. Terwijl hij tijdens de feestelijke boekpresentatie en signeersessie ongeduldig wachtte op de prominente, werd de televisiepresentatrice van het eerste uur, getroffen door een zware beroerte, de ambulance ingedragen. Ze zou nog vijf ellendige jaren leven, want nooit meer zou de coryfee begrepen worden op wat ze zei: haar spraak was voorgoed naar de Filistijnen. Dat alleen haar biografie nog sprak namens haar, legde Tjeerd geen windeieren. De exemplaren vlogen als zoete broodjes over de toonbank.

Hij besloot na de derde successtory onder de noemer [*Biografieën uit een voltooid leven*] door te gaan op de ingeslagen weg. Het levensverhaal van spijtoptant Hannel Bijlo die na een geslachtsoperatie ten onder ging aan wroeging over dat besluit van haar, of hem - Hannel of Han? -, gaf de doorslag dat hij goed bezig was. Inmiddels moest hij regelmatig nee verkopen.

Hij dacht terug aan de jaren van sappelen voordat hij succes oogstte. Hoe graag had hij een leven lang beroepsschrijver willen zijn, terwijl hij in werkelijkheid de langste tijd moest bijklussen om het hoofd boven water te houden.

Zijn doorbraak viel samen met de erfenis van een huis in de Toscaanse heuvels. Godzijdank, want hij meende te kunnen bewijzen dat dit buitenverblijf hem net dat beetje meer creativiteit en inspiratie gaf voor het schrijverssucces. Het mes sneed aan twee kanten: het huis bezorgde hem de vlotte pen en met de inkomsten kon hij alle kritiek wegwuiven én het huis aanhouden. Dat hing in het begin aan een zijden draad, in een periode dat iedereen hem adviseerde het huis van de hand te doen. Niet in de laatste plaats zijn vrouw Erna die hem dagelijks de zwartste financiële scenario's inprentte.

Dat lag allemaal ver achter hun. Oom Lamberto kon rustig verder gaan met dood zijn. Het huis bleef in de familie. Tjeerd kwam zijn belofte na aan zijn suikeroom.

De laatste klant waar hij zijn hoofd over boog was een lastpost. Aanvankelijk kreeg Tjeerd de indruk dat het een biecht betrof, want de buitenhuwelijkse liefdesavonturen waren sappig genoeg voor een goedgevuld boek. Ze verbleekten echter bij de keren dat hij over de zakelijke schreef was gegaan. ‘Ik heb vaker de fiscus genaaid dan vrouwen, en dat wil heel wat zeggen’, was een veelbetekenende uitspraak van opdrachtgever Klaas Verwey. Hij had decennia lang gemanipuleerd, vrienden en vijanden omgekocht, mannetjes afgestuurd op onwelwillende menselijke obstakels, zakelijke partners op grove wijze een loer gedraaid, en wat al dies meer zij.

Langzamerhand drong bij Tjeerd het werkelijke motief door voor de biografie: fortuinbezitter Verwey wilde zich op belachelijk gênante wijze opdringen aan het nageslacht als ongekroonde Zonnekoning. Hoewel het heldenepos dat in de maak was tegen de grens schuurde van de beroepsmoraal van de auteur, maakte het stalken van de 80-jarige egotripper dat de maat pas echt vol was. De oude opdrachtgever liet Tjeerd geen moment met rust, zodanig dat Tjeerd die gisteren nog overwoog om te stoppen, vandaag de knoop al had doorgehakt.

Ik stop ermee.

Die rottige euro's steekt hij maar in zijn reet, ongeacht de tijd en energie die ik al gestoken heb in de Grote Verwey Show.

Tjeerd probeerde zich te concentreren op de manier waarop hij het de oude patjepeeër zou vertellen. Hij had nog ruim een uur voor hij op de plaats van bestemming kwam.

-4

De geur van wafels. Nog voor hij op de roltrap stapte die hem naar de bovengelegen traverse bracht van Station Brussel Centraal, rook hij al de vertrouwde zoete baklucht. Die was allesoverheersend voor de zintuigen. Brussel, dan dacht je wafels, dan voelde je wafels, met je ogen dicht.

Tjeerd vroeg zich af hoe Juuls zintuigen de zoete lucht registreerden. De hond had heel andere dingen aan haar hoofd. Juliana had moeite met de roltrap bestijgen. Met wat duw- en trekwerk van haar baas stond ze even later hijgend op de roltrap. Ze kreeg een knipoog van hem.

‘Meisje, van frustratie naar prestatie. Daar kunnen heel wat van mijn soortgenoten nog een voorbeeld aan nemen.’

Juul kwispelde met de belachelijk kort afgestompte staart, bij wijze van het in dank aanvaarden van een compliment. Hoe kon het ook anders: de viervoetige psycholoog hoorde de opmerking minstens één keer per dag uit de mond van haar baas. Zij niet alleen. Tjeerds vrouw en vooral kinderen ergerden zich bij tijd en wijlen kapot aan deze en minstens honderdtachtig andere wijsheden die om voorrang streden, uitgestrooid te worden door Tjeerd.

Niet zelden werd de bulldog als bruggetje gebruikt voor communicatie in het gezin, waardoor Huib, de 18-jarige zoon des huizes, onlangs had uitgeroepen dat Juul pas echt een hondenleven had.

‘Moeten wij onderhand niet voor Juul beslissen? Als ze kon praten zou ze beslist kiezen voor vrijwillige levensbeëindiging. Met zo’n baas valt gewoonweg niet te leven!’

‘Zeg wijsneus, hou je gemak! Juliana kan zich geen betere levensgezel wensen. Zorg jij eerst maar eens dat je interessant bent voor welke partner dan ook. Bijvoorbeeld door een diploma op zak te hebben. Dan praten we weer verder.’

‘Vergis je niet, vaderlief. Behalve het zwemdiploma A is het strikdiploma de kroon op mijn CV.’

‘Welja, steek de draak met je zelf! Zelfs op de slavenmarkt zou je ver onder de prijs weggaan, als er überhaupt al een gegadigde is. Want laten we wel wezen, je bent lastig in verband met overactieve hersenen, en tot overmaat van ramp is bij jou de vertragingstijd tussen denken en spreken slecht ontwikkeld. Meneer Flapuit botst met alles en iedereen. Spijtig voor jou is er nog meer. Want over je luiheid zwijgen we al sinds je chronisch geïnfecteerd bent door het pampervirus. Ja, ik weet het, we zijn doorgeschoten in onze zorg en liefde. Maar we zitten nu wel mooi met de gebakken peren.’

‘Ik tel er maar één!’

‘Wat?’

‘Enkelvoud. Peer.’

‘Heus jongen, lastig én lui samen, dat maakt geen leuk affiche! Maar ach, voor hen die tekort schieten zijn er andere levens waarin men slagen kan. Wat dacht je van een reïncarnatie als pakezel?’

‘Wat maakt het ook uit dat je gekleineerd wordt door je eigen vader terwijl de mensheid je prijst. De mensheid min één.’

‘Nog krokodillentranen ook? Tsss! Ik zeg je: ween niet, wees niet verontwaardigd. Begrijp!’ Tjeerd keek verwachtingsvol naar zijn zoon. Door de intonatie en de blik naar elkaar was het startsein gegeven voor een ritueel. Beiden begrepen het.

‘Mag ik de heren er op wijzen dat ze door dat eeuwige gekissebis nog onaantrekkelijker zijn dan ze al waren. Voor vriend en vijand.’

Erna, de vrouw des huizes, had de Volkskrant dichtgevouwen en liep naar de keuken. ‘En beschouw mij voorlopig als vijand. Jullie hebben zojuist een belangrijk ontspanningsmoment weer ouderwets vergald.’

‘Ah, schat! Ik wist niet dat je ook meedeed? Maar dat kan helemaal niet. Dit is alleen voor leden van de debatclub. Mannen. Je weet wel. Tja, het spijt me geweldig’, had Tjeerd quasi begripvol gesneerd.

‘Ja, mam, vooruit zeg. Laat ons met rust. We komen net een beetje op gang’. Huib richtte zich weer tot zijn vader: ‘Hey pap, was dat Nietzsche?’

‘Nee, onbenull! Spinoza.’

‘Ach wat. Het zijn allemaal homo’s.’

‘Niet zijn maar waren. De grote denkers zijn allemaal dood. Nou ja, op ons na dan.’ Tjeerd liep op Huib af, trok hem aan zijn mouw, en veranderde zijn toon van vrolijk naar terecht wijzend. ‘Zeg jongen, ik laat dat van die homo’s dit keer zitten. Maar dat kan echt niet!’

In de bus van lijn 38 naar eindpunt Helden leek Tjeerd zich weer te kunnen voorbereiden op het gesprek met Klaas Verwey. Hoe kleeft je in godsnaam een slechtnieuwsgesprek in met een gefortuneerde wolf in schaapskleren? De oude vitale man was op de keper beschouwd tiranniek. Niet iemand om tegen je in het harnas te jagen.

De bus draaide richting Troon. Het voertuig trilde bijna uit elkaar door het oneffen wegdek van kasseien. De rit kon zich probleemloos meten met een voorjaarsklassieker over Waalse landwegen.

Tjeerd keek naar de paleisramen, hij dacht dat de Belgische vorst vermoedelijk niet aan de straatkant van het groteske paleis zou slapen.

In Nederland halen ze vergeleken met dit gehobbel, zo goed als geruisloze drempels weg op verzoek van nijkbewoners.

Wie zou het hier durven opnemen tegen een slecht slapende koning?

Hoe zal ik het trouwens opnemen tegen Klaas Verwey?

Hoe zal deze onge kroonde koning mijn Nee opnemen?

Een klein kwartier later stapte hij bij het eindpunt Helden uit.

Hij voelde zich bepaald geen held. Zeker niet nu hij besloot dat de woorden dan maar gewoon uit zijn mond moesten rollen. Veel keus had hij niet, het was hem immers niet gelukt een ragfijn verhaal klaar te hebben.

‘Kom Juul, we trekken ten strijde! Als het niet gaat zoals het moet, dan moet het maar zoals het gaat.’

De bulldog gaf een korte blaf als reactie.

‘Ik weet het, meisje. Die was van Lubbers. Verdienstelijk recordpremier. Veel verstand, maar het echte inzicht kwam pas met de ouderdom.’

De hond leek te begrijpen wanneer ze als klankbord fungeerde of wanneer Tjeerd zich alledaags tot haar richtte. Ze stootte een jankklank uit ten teken van instemming en keek weer voor zich uit.

-3

Het gezicht van Klaas Verwey sprak boekdelen. Afgewezen worden was een ervaring uit lang vervlogen tijden, uit de tijd dat hij door zijn ouders dagelijks werd uitgekafferd en vernederd. De herinneringen daaraan had hij opgeborgen in de verste kluizen van zijn geheugen. Zo kwam het dat Klaas, terwijl Tjeerd in de verbouwereerde blik keek van de krasse knar, in gedachten terug was in het jachtgebied dat zijn jeugd heette. Het koude zweet brak uit, hij voelde paniek opkomen. Hij kreeg een waas voor ogen. Met man en macht probeerde hij dit kansloze jachtgebied te verlaten. Nooit meer zou hij prooi zijn, zwoor hij toen hij op 17-jarige leeftijd het ouderlijk nest verliet. Als er gejaagd moest worden, dan was hij het roofdier.

Nu verjoeg hij zichzelf. *Is dit nu buiten westen raken?*, was de laatste gedachte waar hij nog greep op had.

‘Klaas! Wat is er aan de hand?’, schreeuwde de geschrokken Tjeerd die inschatte dat Verwey buiten bewustzijn was geraakt. Hij trok aan de schouders van de oude man.

We gaan toch niet beleven dat die vent hier onder mijn toezicht oog bezwijkt aan een hartinfaarct?

‘Help! Is daar iemand? De heer Verwey is niet goed geworden.’

De toegesnelde butler schatte de situatie in alvorens tot handelen over te gaan. De welgevormde jonge vrouw, Tjeerd dacht dat ze amper volwassen was, eigenlijk twijfelde hij daar zelfs aan, begon in het Frans haar werkgever aan te spreken. Ze tikte de man op zijn voorhoofd en wangen, aarzelde niet om de inhoud van het halve glas water dat op de salontafel stond in zijn gezicht te gieten. Een halve minuut later werd dit beantwoord door een teken van leven van de oude heer. In plaats van hol staren keek hij op naar zijn employee. Hij slikte een keer en begon moeizaam te praten.

‘Ah oui, Isabel. C’est bon. Rien ne de mois.’ Hij wuifde met zijn linkerhand, ten teken dat ze zich uit de ruimte moest begeven. ‘Ga maar weer’, klonk in het Nederlands beduidend vloeiender.

Tjeerd staarde de butler na. Hij had haar geur nog in zijn hoofd zitten van haar nabijheid. Ze hadden samen voorovergebogen gestaan bij de fauteuil waar Klaas Verwey ogenschijnlijk in dreigde te sterven. Haar zwarte huid, jeugdig rimpelloos, de verpakking van haar prachtige lichaam, veroorzaakte een reactie in de schaamstreek van Tjeerd. Hij staarde haar na en wenste een moment dat hij plantageboer was in de slaventijd. Bezitter van alle hennen. Onmiddellijk trad een zelfcorrigerend mechanisme in werking, altijd aanwezig, soepel, nooit defect, voorzien van een duidelijke spreekbuis.

Hee, mispunt! Dit mag jij niet denken!

Intussen was Verwey met pijn en moeite overeind gekomen. Hij deed zich stoerder voor dan hij zich voelde. ‘Wat jij, Tjeerd, zit echte schoonheid van binnen?’

De vraag van Verwey drong niet gelijk door, hij werd nog altijd in beslag genomen door de aantrekkingskracht van de vrouw.

Het scheen niet uit te maken, want de huiseigenaar vervolgde. ‘Ik zal je sterker vertellen: ze is een dijk van een butler, maar als kamermeisje van wereldklasse, als je begrijpt wat ik bedoel?’ Om zijn woorden kracht bij te zetten knipoogde de man naar Tjeerd. De bulderlach die volgde kwam op naam te staan van Verwey.

‘Ha, ha, ha. Ik heb nog nooit zo’n bescheten gezicht gezien. Ha, ha, ha. Ik wed dat je nog nooit naar de hoeren bent geweest. Ha, ha. Ach, nee, antwoord maar niet.’

Een halve minuut later stond zijn gezicht strak in de plooi. ‘Laten we ter zake komen. Dat is niet zo best, kerel. Stoppen, zeg je? Ik zie aan je gezicht dat je het nog lijkt te menen ook.’

Tjeerd antwoordde onmiddellijk. ‘Inderdaad. Ik heb hier het voorschotbedrag, de hoofdstukken die ik al in klad had opgezet, en de bergen aantekeningen die ik heb gemaakt. De hele boel is nu van jou. Als je er prijs op stelt ...’

Verwey hief zijn arm omhoog. Tjeerd vatte het op als een stopteken. Hij gehoorzaamde.

‘Ho, wacht. Wie zegt dat het hier en nu eindigt. Je kunt dit niet zomaar op eigen houtje beslissen. We zijn een opdrachtrelatie aangegaan, en niet voor de flauwekul.’

‘Inderdaad’.

‘Nou dan. De redenen die je opnoemt, dat kun je toch niet menen? Zit er iets anders achter? Is het een geldkwestie? Heb je je vergist in een nulletje? Is dat het? Wil je een hogere prijs?’

‘Die rotcenten kunnen me niets schelen. Nee, Klaas, ik heb er geen fiducia meer in. De lol is eraf. Je hebt me teveel gestalkt. Zo werk ik niet. Zo wil ik niet werken. Ik ben niet te koop, of een commandoring.’ Hij schraapte zijn keel nog een keer om een statement te maken. ‘Ik ben niet de zoveelste Isabel. Ook ben ik geen geroofde buit uit een van je avonturen.’

Zo, nu snapt ‘ie het wel.

De oude heer snoof een keer diep. ‘Weet wat je zegt en tegen wie, vriendelijke vriend!’ De allerminst vriendelijk uitgesproken woorden klonken als reprimande en waarschuwing ineens. Woord voor woord.

‘Luister, Klaas. Ik begrijp verdomd goed dat dit beroerd nieuws is. Maar ik reken op je gezonde verstand. Morgen, na een nacht slapen, zal jij inzi ...’

‘Je snapt er helemaal niets van’, interrompeerde de brommerige stem van Verwey. ‘Niemand wijst mij af. Punt.’

Tjeerd keek de man verbaasd aan. Hij had de neiging hem midden in zijn gezicht uit lachen, maar hield zich in.

Ouwe zak. Je bent gewoon een verwend kind dat zijn zin niet krijgt. Lekker pub!

Hij zocht naar een meer diplomatiek antwoord, maar Verwey was hem voor. Hij had zich opgericht en liep door de kamer, tot hij zich omdraaide naar Tjeerd, ze stonden op nog geen meter van elkaar. Tjeerd snoof de door zijn opponent royaal opgebrachte aftershave tegen wil en dank op. Hij zou die geur voor eeuwig associëren met bandieten.

Er verscheen een dikke glimlach op het gezicht van de rijkaard. ‘Beste Tjeerd, we ronden dit gesprek af. Mijn humeur is genoeg op de proef gesteld. We ronden af met een, wat mij betreft, open einde. Ik wil dat je nog eens je besluit heroverweegt. Van mij zul je geen stalkgedrag meer zien, dat beloof ik. We maken gewoon nieuwe werkafspraken over hoe en wanneer er contact plaatsvindt. In de loop van volgende week hoor ik meer van je. Als ik jou was zou ik er eens lekker op uit gaan. Neem je vrouw mee en pak samen een ontspanningsweekend.’

Hij knipoogde nog een keer nadrukkelijk. ‘Als het je helpt mag je ook best zonder je vrouw ontspannen. Moet ik wat voor je regelen? Geheel discreet? Je zegt het maar.’

Tjeerd onderdrukte een primaire reactie.

Ik sla die vent op zijn bek. Nou is die klootzak te ver gegaan!

Ook een andere neiging, zeggen dat zijn besluit vaststond en onder geen beding zou veranderen, slikte hij in. Tjeerd meende dat hij er voor dit moment het beste uit gesleept had. Eigenlijk was hij best trots op zichzelf. 'Vooruit dan maar. Laten we dat doen.'

Geen haar op mijn hoofd dat ik verander van mening.

Verwey sloeg amicaal zijn hand op Tjeerds schouder. 'We spreken elkaar volgende week. Zelfde dag, alleen dan telefonisch. Ik reken op goed nieuws. Zeg, vergeet die brombeer niet.'

Hij seinde naar de butler.

De in een serre-achtige ruimte ondergebrachte Juliana werd door de toegesnelde bediende naar Tjeerd gebracht. De hond zocht in de ontvangstruimte naar degene die louter op afkeuring behoefde te rekenen, en gromde daarop een keer in de richting van Verwey.

'Zie je? Die ongemanierde hond van jou gedraagt zich zoals de vorige keren: als een grombeer. Hij is vast jaloers.'

'Dat zal het zijn'.

Idiot! Hoe vaak moet ik je nog zeggen dat het een zij is? En ze gromt uitsluitend bij hele foute mensen met een lelijk karakter.

Don Klaas!

-2

De middag was een uur oud. Met tien minuten stevig doorlopen in noordoostelijke richting zou hij weer bij Helden zijn, het plein van waaruit de bus vertrok naar Brussel Centraal. Tjeerd besloot het rustig aan te doen. Hij behoefde niet te haasten om thuis te komen. Hij had een hotel geboekt in het centrum, op loopafstand van de Grote Markt.

Ukkel, na Brussel de grootste gemeente in het Gewest Brussel, bekoorde Tjeerd. Hij had bij de drie eerdere bezoeken aan Verwey het Jacques Brel Park en het Brugmann Park verkend, nu was het tijd om het grootste park te doorkruisen, het Wolvendaelpark.

Bij de fraai gerestaureerde Nekkersgatmolen was het stil. Een verliefd jong stel maakte naar het scheen, ontelbare foto's met hun eigen mobiele telefoons. Verschillende poses van dan de een, dan weer de ander, of beiden, met de molen op de achtergrond.

Tjeerd zocht een zit-plek om zijn lunch op te eten. Tijdens die lunch besloot hij dat het de hoogste tijd was om naar zijn schrijfparadijs te gaan, in het Italiaanse Pieve A Presciano. Daar, in de Toscaanse heuvels, in zijn geërfde buitenverblijf, voelde Tjeerd zich heer en meester van de inspiratie en creativiteit.

Bijkomend voordeel van de verplaatsing was dat hij aan de aandacht kon ontsnappen van Verwey. Behalve de aandacht misschien ook aan onaangename

streken? Afrekeningen? Hij keek naar zijn half opgegeten mueslibol en stopte het terug in het zakje. De eetlust was in één klap verdwenen.

Juul protesteerde tegen de gang van zaken. Ze blafte hard toen Tjeerd het zakje in zijn tas dreigde te stoppen.

‘Oké, oké. Rustig maar. Ik was je even vergeten. Maar jij hebt dan ook geen afrekeningen waar je aan moet denken. Poepen, piesen en gezelschap houden, dat is ook geen kunst! Zullen we ruilen?’

Terwijl Juul zich tegoed deed aan het broodje, had Tjeerd kopzorgen. Een haastig gevoel beklemde hem.

Laat ik maar opschieten. Over een week moet ik weg zijn uit Nederland.

Het wordt tijd om Verwey te vergeten en ander werk op te pakken.

-1

Hotel Mozart in hartje centrum, aan de Kaasmarkt, een zijstraat van de Grote Markt. De inrichting dwong je een mening te hebben: je vond het afgrijselijk of mooi. Er was geen middenweg. Het in renaissancestijl ingerichte hotel was een en al kitsch. Je moest moeite doen om een stuk wand, vloer, of plafond te vinden dat niet bewerkt was. Het hing boordevol met zogenaamde oude meesters van bedenkelijke kwaliteit, stuk voor stuk zwaar ingelijst, de kwast met goudverf was er stevig overheen gegaan. Het mozaïeken tegelwerk dat elke wand van onder tot boven bedekte kon rechtstreeks uit het souterrain van paleis Het Loo afkomstig zijn, evenzogoed in een Marokkaans badhuis niet misstaan. Afgaande op de houten vloeren die in topvorm kraakten bij elke beweging neigde je te denken aan de westerse afkomst, maar omdat de Kaasmarkt in de volksmond het Pitastraatje is gaan heten, naar de Turkse horeca-uitbaters in de straat, staakten de verhoudingen.

Na het inchecken had Tjeerd zijn tas op de hotelkamer gestald om vervolgens gewapend met fototoestel door het hotel te gaan. Hoe was het in godsnaam mogelijk dat zoiets wanstaltigs kon zijn bedacht en gemaakt?

Ben benieuwd of het in de smaak valt bij Erna?

Hij keek hoe laat het was. 18.30 uur. Over een half uur zou hij uitsluitsel krijgen. Dan zouden Erna en zijn neef Antonio aankomen in Brussel. Tjeerd liep stevig door om nog meer foto's te maken, onderwijl raadpleegde hij op zijn mobiele telefoon het sms-bericht dat binnenkwam.

[3 uur vertraging, problemen op het spoor. xxx]

‘Verdomme!’, hoorde hij een kwade vrouwenstem gillen. ‘Als je denkt mij te kunnen afkopen zoals je dat met je personeel doet, dan heb je het grondig mis? Ik zal je dit zeggen: ik moet die verdomde luxe niet. Geen ring, geen dure jurk. Niets. Steek ze maar in die, in die ... vervloekte duisternis die je zo graag openstelt voor je vrouwenbezoek. Vertel me, hebben ze allemaal een eigen voorbinddildo bij zich, of heb je er standaard een in je tas?’

Het bleef even stil. ‘Verdomme, Jos, ik wil jou! Maar wel met behoud van eigenwaarde.’

De vrouw pauzeerde. Voor de beklagde man aanleiding om te reageren. ‘Ach, schatje, doe nu niet zo onredelijk, ik ...’

‘Ik! Ik! Ik? Altijd Ik! Jij kunt de kolere krijgen. Sodemieter op en laat je de eerste uren niet meer zien. Ik sms je wel als je weer welkom bent. En gebruik elke stoel waar je in de tussentijd op zit als nadenkstoel. Lul!’

Tjeerd hoorde een deur met geweld dichtslaan. Hij moest een beslissing nemen. Teruggaan was geen optie, dat leek zo laf over te komen. Hij vervolgde dan ook zijn sluip-kruiptocht over de gang op de 2^e etage. Toen hij de hoek om sloeg keek hij in de ogen van een man van middelbare leeftijd die hem beteuterd aankeek. Zijn overhemd half uit zijn broek, een colbert over zijn linkerarm geslagen.

‘Vrouwen ...’ leek als excuus de minst slechte opmerking die de man kon produceren richting een seksegenoot.

Tjeerd, ongemakkelijk stond hij stil op een meter of twee afstand van de man. Met een mond vol tanden. Hij had zichzelf opgezadeld met de verplichting te reageren.

‘Ja. Vrouwen. Die kunnen er wat van. U hebt er een met pit!’

‘Een bek als een scheermes, zul je bedoelen!’

De mannen zaten in het tegenover het hotel gevestigde Italiaanse restaurant. De ober had zojuist de dessertkaart gebracht.

‘Nog een geluk dat we elkaar zo getroffen hebben. Anders zaten we alleen aan de warme hap. Twee in de steek gelaten mannen.’

Tjeerd sprong daar gehaast bovenop. ‘Hola. Erna heeft mij niet in de steek gelaten, ze heeft me ook niet de deur gewezen. Ze is alleen verlaat.’

‘Dat zal best. Leer mij de vrouwen kennen. Hoe lang hebben we nog?’

‘Eens kijken. Het is nu half negen. Rond half 11, iets eerder hoop ik. Tenzij die Thalys anders besluit.’

‘Mooi. Voordat mijn vrouw mij sms’t is het onderhand middernacht. Ik moet zo lang mogelijk lijden volgens haar.’

‘Daar zie ik anders weinig van, Jos? Om over het peinzen op die zogenaamde nadenkstoel maar te zwijgen.’

‘Je vraagt een haai toch ook niet na te denken in een dolfijn te veranderen?’ was het snelle antwoord. Het klonk even simpel als naturel.

‘Het ligt eraan wat ‘ie wil zijn?’, was Tjeerds reactie, zo ad rem dat hij trots was op zichzelf. Dat gaf de burger moed. ‘Mag ik je iets persoonlijks vragen? Iets impertinents?’ Hij hapte even naar adem. ‘Jezus, zomaar tegenover een onbekende.’ Enige gene was van zijn gezicht af te lezen.

Dat was zijn tafelenoot niet ontgaan. ‘Brand los! Maak van je hart geen moordkuil. Daar zorgen de vrouwen wel voor. Wat heeft die van jou je aangedaan?’

Tjeerd, verward over de vraag, herstelde zich snel. *Het is nu of nooit.* 'Vertel me over die dildo.'

Tjeerd verschoot van kleur.

Jos volgde zijn voorbeeld.

0

Erna liet er geen gras over groeien. 'Goeie genade, wat heb je nu weer uitgekozen?' Hotel Mozart zeg je? Hotel Istanbul zul je bedoelen!

Ze stampte demonstratief met haar voeten op de houten vloerdelen. 'En hoe wil je hier intiem de liefde bedrijven als dit er een openbaar hoorspel van maakt?'

'Nu overdrijf je. En wat doe je stoer? Komt het door Antonio? Wil je een jeugdige indruk maken op onze neef? Of is het je opzet hem dat te laten overbrengen op de familie in Italië?'

Zo ging het een poosje door. Na het inchecken door Erna en de meegereisde neef Antonio waren ze direct naar hun hotelkamers op de derde etage gegaan.

Met een drankje om de dag goed af te sluiten, zaten ze bij elkaar in de hotelkamer van Erna en Tjeerd. Juul lag in een hoek te slapen.

Antonio lachte breeduit. 'Jullie lijken mijn ouders wel. Maar vecht gerust nog even door samen. Ik ga naar hiernaast, me wapenen tegen al die luide vrijpartijen om me heen.'

Hij herhaalde Erna en stampte op de vloer. 'En doe me een lol: geen gegill! Ouders horen geen seks te hebben volgens kinderen? Nou, jullie staan dichtbij genoeg om te weten dat dat ook voor jullie geldt. Ooms en tantes hebben geen seks. Punt uit!' Hij verliet met een grijns de kamer.

Tjeerd timede voor zichzelf de geschiktheid van het moment om iets aan te snijden bij Erna. Hij wilde een nieuw hoofdstuk toevoegen aan hun seksuele relatie. Dat was de opbrengst van het opwekkende gesprek dat Jos en hij eerder die avond hadden. Deze dag beloofde misschien een mooi slotakkoord te krijgen.

Die nacht gleden ze in een stevige intimiteit waar ze nooit van wilden herstellen. Hoe opmerkelijk, want het was een klein wonder dat ze überhaupt nog het bed deelden. Ze droegen weliswaar niet de nasleep van mislukte relaties met zich mee, maar wel van pijnlijke hindernissen in die ene levenslange relatie. Vol van spijt en pijn, met dingen die ze hadden willen zeggen maar niet over hun lippen kregen.

Ze maakten zichzelf wijs dat ze de liefde konden temmen, elk onder hun eigen voorwaarden, zoals het uitkwam. In werkelijkheid waren ze meer met de ander bezig dan met zichzelf. Zo verloren ze de ongecompliceerde liefde en seks.

Zo opmerkelijk was het aan de andere kant ook weer niet dat ze nog intiem waren met elkaar. Want ze hadden er ten slotte iets op bedacht. Ze spraken af en

toe af op een verrassingslocatie. Om als bekende vreemdelingen de liefde te bedrijven. Het betekende de redding van hun seksleven, en misschien wel van meer.

De laatste keer had Erna hun date geregeld. Ze was ver gegaan. Zoals zij telkens verder leek te gaan. Het stadium van een beetje S/M was al lang gepasseerd. Deze achterkant van de medaille Erna zou niemand die de voorkant van haar kende ooit raden. Alleen Tjeerd en een hartsvriendin wisten van haar extreme fetisj,

Geblinddoekt waren ze vanaf de parkeerplaats nabij het Van der Valk Hotel Arnhem, bruut achter in een VW Transporter geduwd die hen bracht naar, zo het leek, een gigantische machinekamer, op een uit de gratie geraakt fabrieksterrein. Tjeerd schatte in op ongeveer een kwartier rijden. Was het op het haventerrein van Arnhem? Daar namen ze deel aan een urbex-party, of eigenlijk gedeeltelijk omdat ze in een afgesloten kooi terecht kwamen en daarbinnen nog weer geketend zaten aan het kooistaal. Vanaf de groezelige dunne matras sloegen ze om hen heen de verrichtingen gade van zeker dertig mensen, nadat ze het eerste kwartier – nog steeds geblinddoekt maar volledig ontkleed – op de tast verkenden waar ze terecht waren gekomen. Ze waren betast en met olie besprenkeld, en voelden op hun beurt het leer en de lichamen van de hen omringende mensen. Het was de start van een volgens Tjeerd onvergetelijke, volgens Erna onovertroffen sessie.

De volgende ochtend liep Tjeerd met een keer kloppen direct de naastgelegen kamer in. Gehuld in een boxershort trof hij Antonio aan. ‘Oh sorry. Ik wist niet dat je nog niet aangekleed was.’

‘Het is goed zo. En doe niet zo preuts zeg. Er valt niets te zien? En wat dan nog? De fantasie is trouwens beter af als je niet alles prijsgeeft.’ Daarop bewoog hij demonstratief met zijn heupen en kont waardoor de effen grijze stof van zijn short in beweging kwam onder invloed van wat het verborgen hield. De jongen lachte.

‘Zoiets dus, snap je? In feite doe jij iets vergelijkbaars met die bizarre sprinkhanenparade in Pieve. Welke idioot bewaart op kijkaftand vanaf het masterbed, vitrines vol met grote sprinkhanen die je aanstaren? Als een prijzenkast vol trofeeën? Ik heb daar alle scenario’s al op losgelaten. Maar het blijft bij pure fantasie zolang je niet over de brug komt met de echte feiten.’

‘Nou breekt mijn klomp’ reageerde Tjeerd quasi verongelikt, ‘ik heb je onderhand in alles ingewijd’.

‘Precies, in onderhand alles.’ Antonio liep zijn richting uit en sloot de kamerdeur. ‘Wat kwam je eigenlijk doen?’

Tjeerd keek naar zijn 17-jarige neef met nieuwe belangstelling. Hij raakte een moment verward van de nonchalance waarmee de jongen door de kamer bewoog. Om iets uit zijn tas te pakken, dan weer bukkend om het oplaadsnoer uit het stopcontact te halen, vervolgens achter zijn schouderblad krabbend. Elke pose was als een schilderij, het jongensachtige lichaam liet niets en tegelijk alles

aan de verbeelding over. Hij had zo vaak dit lichaam om zich heen gehad, toch leek het alsof hij voor het eerst naar iets bekends keek. Tjeerds kijken ging over in staren.

‘Tjeerd?’ Het levende onderwerp van Tjeerds staren probeerde zijn oom weer bij de les te krijgen. Er kwam geen reactie.

‘Oké, dan maar officieel: óóm Tjeerd?’ sprak Antonio met stemverheffing. Hij vond het komisch wat er gebeurde.

De betovering werd verbroken. ‘Oh, ja. Ach. Sorry. Mag ik jouw tandpasta even meenemen? Wij hebben niets bij ons.’

In de namiddag werd er afscheid genomen van Antonio die zijn vlucht haalde van Brussel naar Milaan. Op aandringen van Tjeerd werd de afspraak gemaakt dat Antonio een week zou komen klussen in het in zijn tweede thuishaven in Pieve A Presciano.

Antonio had van jongs af regelmatig gelogeed in dit kleine Toscaanse dorp. Bij Tjeerd, zijn lievelingsoom. Antonio’s oudere zus Gabriëlla was al jaren eerder afgehaakt; ze vond het te veel in het teken staan van insecten. Antonio reisde dan ook meestal alleen af naar Toscane. Hij beschouwde het nog steeds als heel relaxed, een kleine week niets of leuke dingen doen: Tjeerd trakteerde!

Bovendien was ook Antonio gegrepen door de insecten.

Die ochtend was er – zomaar uit het niets – een zaadje gepoot en in enkele uren ontkiemd.

Tjeerd had snode plannen.

Het rijpen was begonnen.

Voorpret is iets fantastisch.

Deel 1

*Toen Tjeerd zijn experiment startte, was hij vergeten dat hij altijd wilde dat niemand keek,
maar hoogst verbaasd was dat niemand keek.
Hij was vergeten dat hij huwelijks trouw had gezworen.*

Een experiment.

Zijn experiment.

Vijftig jaar wachten bewees toch afdoende zijn geduld tot nu toe? Waarom dan toch wroeging? Of was het onzekerheid? Tjeerd probeerde de zoveelste zeepbel die hij met gedachten vulde, door te prikken. Het waren ongenode gasten die hem bestookten, vanaf het prille moment dat hij was afgereisd naar Toscane. Het kon waarachtig toch niet zo zijn dat hij zijn ongeluk regisseerde? Terwijl hij er juist op rekende opgewonden te zijn! Hij zou deze week toch volmaakte liefde ontdekken? Dat verrekte psychologiseren kwam hem vaak van pas, maar nu zijn neus uit.

De auteur probeerde zijn gedachten te verzetten door zich nog een keer te focussen op een mogelijk nieuwe opdrachtgever: een aalmoezenier, amper vijftig, kort geleden geconfronteerd met een uitgezaaide, agressief om zich heen vretende kanker die in de lever begon.

'Ik ben de Fokke-en-Sukke-scheurkalender die in de keuken hangt versneld aan het lezen. Die van volgend jaar is al helemaal niet aan mij besteed. Dan weet je wel hoe laat het is', had de aalmoezenier gezegd. Vier tot zes weken, dan zou medisch gezien zijn leven wel voltooid zijn, was de voorspelling van de oncoloog. De paar weken die daarna misschien nog restten, stonden geheel in het teken van pijnbestrijding. Van morfine. Van een andere geestesgesteldheid.

Het was een haastklus voor Tjeerd. Het zou de eerste biografie zijn die bij het verschijnen niet het akkoord van de opdrachtgever meekreeg. Dag en nacht doorwerken aan deze klus was geen probleem voor Tjeerd, de kwestie was dat als elke minuut telde, hij deze gedroomde week wel op zijn buik kon schrijven. Het inlassen van een paar interviewdagen in Nederland bedreigde zijn experiment. Tjeerd zou uiterlijk morgenochtend uitsluitsel geven of hij de opdracht aannam.

Het concentreren lukte niet. Waarom zou hij ook? Hij keek naar het zwembad en beantwoordde de verwachtingsvolle blik in zijn richting met een glimlach. De 17-jarige Antonio klom behendig uit het water, op de rand van het bad, en sjarde toen hij rechtop stond een moment aan zijn grauwwitte zwembroek.

Antonio keek hem weer aan met een dikke grijns, keerde zich naar het bad en dook opnieuw in het water. Tjeerd draaide zich ook om en liep terug naar de twee ligstoelen, in het achteraf deel van de ligweide. Toen hij lag sloot hij zijn ogen. Dadelijk zou Antonio weer naast hem staan, druk doende zijn natte lichaam te verpakken in het grote badlaken. Om zichzelf vervolgens weer uit te pakken. Springerig. Verleidelijk.

Een zweem spetters die op zijn linkerschouder en buik landden, verstoorde ruw zijn blinde gedachten aan het lichaam van Antonio. Hij keek op en spoelde zijn gedachten versneld vooruit. Dit lichaam was echt, dus beter! Zijn ogen